

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1655

§. 187. Et expuentes in eum. v. 30.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45515

quasi ament & adorarent Deum, sed in veritate neque amant nec adorant, sed illudunt Christo, ut hæretici, alii non simulatè, sed aperte iniuriam inferunt Christo, ut Iudæi. Pro utrisque igitur patitur Christus, ut & eos convertat ad sanam mentem.

ET ego cum Ecclesia Catholica toto orbe diffusa ò Domine Deus, Rex æternæ gloriæ, te toto cordis affectu omni die & hora salutatam veniã, millies & millies sine cessatione, cum sanctis tuis in cælis tibi clamantibus iugiter, *Sanctus Sanctus Sanctus Dominus Deus sabaoth, pleni sunt cæli & terra gloria tua, Osanna in excelsis,* conelamo. & illud Ave rex gloriæ; Ave Rex totius universi cæli & terræ & omnis Creatura. *te adoro, te glorifico, te agnosco, te amo in sempiternum Deus.*

§. 187. Et expuentes in eum. v. 30.

Hic denuo Milites relinquunt verba & contumelias, veniunt ad facta & verbera. impio enim homine nihil crudelius & magis alienum ab omni compalsione, ex iocis defilit ad seria, ex risu ad supplicia. Furciferi expuunt in eum, non in faciem solum, sed supra & infra chlamydem, ad corpus, pectus, caput, collum, pedes, manus, barbam ita ut totum corpus sanguine mixto & sputis defædatur esset. Quis vel iniquus non hic horrescat! quid oro te, ò anima mea, factura fuisses, si coram illic adfuisses vidissesque omnem illum contemptum & afflictionem inferri Domino tuo? an non ex ardenti amore in illius irruisses amplexus, deformemque faciem illius tuis abluisses lacrimis; amanterque osculata fuisses, nec non amicis & consolatoriis quæ quidem excogitare potuisses, verbis eum affata fuisses dicendo: O Iesu dulcis Domine Deus meus, ferre non potest cor meum, quod ita te persequuntur, despiciunt & inhumaniter tractant impii isti, præ dolore scindetur cor meum, si te diutius in his miseriis videro. O Iesu spes, solatium & amor meus, quis det mihi ut ego pro te patiar, & confundar, non enim tu peccasti, sed ego. O pulcherrime & speciosissime inter filios hominum, quomodo ita deturpatus, ita deformis & absque specie effectus es? Cur ita humiliatus es, ut tibi omne hæc malum impositum sit, à quo prorsus immunis & alienus esse debebas. En sanguis vitiorum nostrorum aspersi omnia vestimenta tua, & ipse factus es opprobrium hominum & abiectio plebis.

ODulcis Iesu, iam clare video quam vere dictum sit, de te: Ego autem sum vermis & non homo, opprobrium hominum & abiectio plebis, nam omnes de facto te contemnunt, conspuunt, & defædant, ut abiectio plebis; nullus tecum vult videri aut tecum stare, nullus defendere, sed una omnes te respicere volunt & calumniari. Mos erat Judæis, ut si quempiam tanquam impium & reum contumelia afficere voluissent, in faciem illius velut Dei iniuriam vindicantes sputa congererent, idque sæpius intemperanti quadam

Imo consputando & illudendo volunt te suffocare, ideoque sentire nobis licet cruciatum hunc tuum ipsa morte non fuisse minorem, teque in hac gravi angustia extinguendum fuisse, nisi divinitas tua ad maiora perferenda supplicia tuam humanam vegetasset naturam. Sed, ô purissime Jesu, Ego, Ego, pro pudor & dolor, lateo in his illusoribus, meam illi personam exhibent in theatro, ego huic iniquitati eorum causam dedi, per peccata mea varia & gravia, quorum turpitudinem ut deleres, libentius perferre voluisti milies, ut fœde conspuereris. Quid igitur, ô peccatores, socii mei, quid facimus? ubi sensus? ubi ratio? ubi timor Domini? timor gehennæ? ubi amor æternæ vitæ? O misericordissime Iesu, miserere nostri, miserere, & da gratiam pœnitentiæ & abstinentiæ à peccatis, da oculus & cordibus fontem lacrymarum, quibus noctes & dies abluamus de corpore tuo purissimo sputum istud tam fœtidum, & inquinatum.

§. 188. *Acceperunt arundinem & percutiebant caput eius. v. 30.*

Videte nequitiam diabolicam; arundo quam dederant pro sceptro in manus Regis scenici iam fit virga feriens ipsummet Regem. Itaque non solum irridetur hoc instrumento, sed & plectitur, percutiunt enim arundine super caput istud, etiam dæmonibus tremendum, cunctisque cœlorum virtutibus reverendum & omnibus sanctis venerandum, caput inquam benedictum in sæcula à quo omnis benedictio in nos descendit. Ex hac autem percussione aculei spinarum procul dubio magis ac magis ipsum sanctum verticem, penetrabant, unde dolor renovabatur & augebatur, ita ut & sanguis inde fluens, totum caput & genas & collum tingeret ac commixtis execrandis militum sputis, venustissimam faciem effecerunt quasi leprosam, iuxta vaticinium Isa. 53. *Vidimus, inquit, eum & non erat ei aspectus & desideravimus eum despectum & novissimum virorum & quasi absconditus vultus eius & despectus.* Absconditus inquam propter tumores, vulnera sputa & sanguinem, ideoque *putavimus eum tanquam leprosum & percussum à Deo & humiliatum;* ideo autem milites illi omnia hæc fecerunt quia audierant à Iudæis ipsum affectasse regnum Iudæorum, huc & pertinebat totus ille ludus cum corona, veste purpurea sceptro & adoratione illusoria. Habemus igitur spectaculum à sæculo non visum, sed nec unquam antea auditum: præclare autem nobis peccata nostra & miseras inde ad nos devolutas ostendens, ut pro quibus amoliendis ista patiebatur Christus. In purpura igitur considera animæ peccatrici vanos prætextus, in arundine cruciatum potentæ, in corona spinæ, honoris terriculamenta. Denique ficta genuflexio, percussio cum arundine facta, sputa, alapa manifeste repræsentant rebellionem creaturarum, quæ nobis prius subditæ erant, postea nos ferire, nobisque dominari & illu-